

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 7.

Červenec 2004

Obsah: Ed., Motýl, Dopis sv. Prokopa, Ed., Bojím se., B., K nejvyššímu cíli, Ed., Sděl pravdu, Básníci, Ti, kdo jsou v hrobě, Budoucnost, K svěcení, Poselství patronů Evropy - sv. Cyrila a Metoděje, sv. Benedikta, sv. Brigity, sv. Terezie Benedikty od Kříže, Na staveništi Evropy (2), Ed., Svěřil se křídům, Tajemství Hory sv. Klimenta, Brněnská akademie ctih. Patrika Kužely OP, F. Villon, Modlitba k Matce Boží

Motýl si získává
jen málo obliby
ač přívětivě zmíněn
v entomologii.

Že cestuje si volně,
hezky se obléká,
obezřelí jsou jisti,
že vidí zpustlíka.

Kdyby měl prostý štítek
se skromnou živností,
byl by to vhodný průkaz
do nesmrtelnosti.
Ed.

++ +

Dopis svatého Prokopa

4. července

Milé dítě!

Řadím se k postavám, co vybojovávají ve svém srdci vítězný boj a ocitají v družině našeho Mistra. Nabývám duchovního vzdělání ve východních baziliánských kláštřech v Uhrách. Samo moje jméno, Prokop, Ti ukazuje na můj původ na Východě.

Usazují se v kraji poblíž Sázavy, abych zde pokořil zemi pluhem, spoutal toky přehradami a mlýny, a podmanil si vítr větrnými mlýny. Ještě dlouhá léta poté, co opouštím svět, si lidé vypravují o tom, jak zapřahují i samotného ďábla do pluhu a nutím ho orat pole. Uznávám, že dokáží velké věci, ale jen s pomocí Boží. Bez Krista nemohu nic. Naopak s Kristem ovládám i ďábla.

Na Sázavě mě objevuje český kníže Břetislav. Zve mě za svého rádce. S podporou knížete Oldřicha začínám roku 1032 budovat rozsáhlý klášter na

Sázavě. Jako všude, tak i zde chválím Pána naší rodnou řečí. Slavím mši svatou staroslověnsky, jak nám to odkazují svatí Cyril s Metodějem. Za mého působení se na Sázavě učí bohovědě řečí srozumitelnou lidu, ale i stavebnictví a výtvarným uměleckým činností, ba i zpěvu. A lidé jdou za námi a připojují se k našemu dílu Božímú svými silami. Stále větší a větší zástupy přicházejí společně oslavovat našeho Pána. Tak posvěcují sebe samé i okolní svět.

Úspěšně nacházím spojení mezi cyrilometodějským odkazem a tím, co nám zajišťuje náš první velký evropský duchovní pilíř, svatý Benedikt. Napřed se modlíme v duchu východního mnišství, pak pracujeme. Zúrodňujeme pralesy a budujeme kulturu, aby se doopravdy odvozovala od slova kult. Ačkoli sám žiji v duchu přísné odříkavosti východních klášterů, pro ty, kdo mě poslouchají, jsem laskavým otcem.

Dnešní lidé daleko pokročili ve vynalézání technických prostředků a dosahování hmotného blahobytu. Jenže za sebou zanechávají spoušť a prales spotřební společnosti se všemi jejími nešvary. Věda a technika dává lidem mnoho volného času. Nedává však nic, co by je a jejich volný čas naplnilo.

A co Ty? Dovedeš využívat naplno skvělých vymožeností techniky? Dovedeš co nejlépe prožívat posvátnou hostinu lásky? Uvažuj o tom! Jak dlouho mohou obstát skvělé vymoženosti vědy, techniky a organizace, pokud se za to nebude někdo modlit v klášteře a vyprošovat lidem další pomoc? Modli se za to a Bůh Ti na mou přímlovu pomůže.

Přimlouvám se za Tebe v nebi.

Tvůj Otec Prokop

++ +

Bojím se těch, co váží řeč
bojím se nemluvných.
Řečníka mohu udolat,
s mluvkou se pobavím.

Kdo šetří však, když ostatní
každý groš utratí,
před tím jsem na pozoru,
může být veliký.
Ed.

++ +

K nejvyššímu cíli
Nastartuj vnitřní chod!

Připravuješ se k velkým výkonům? Tak tě musí zajímat způsob, jak pohotově, spolehlivě a bezpečně odstartovat. Nejlépe by bylo vyzkoušet si předem chod celého vnitřního ústrojí, jak při volnoběhu, tak při plném zatížení, aby tě pak znenadání nepřekvapila nějaká nepředvídaná závada či nehoda.

Někdo takové přezkoušení vnitřního chodu podceňuje. Vůbec ho nezajímá přezkoušení chodu naprázdno, ale i při zátěži a s ohledem na okolní podmínky a různé rušivé činitele. Přitom však není vhodné, aby se nějaký špičkový jedinec stal otrokem nějaké metody obecně stanovené pro nejširší případy. Nejlepší tvoje vnitřní činnost je rozjímání. Tím se rozumí dva úkony tvého styku s cílovou skutečností, se mnou. Jeden se bezprostředně týká tebe, druhý mě. První se zabývá věčnými pravdami proto, abys tím upravil svůj život podle mně jako tvého cíle a nejvyšší normy. Po takové

úpravě máš přiměřeněji sobě směřovat k cíli. I tohle je koneckonců zacíleno ke mně, ale bezprostředně se to zabývá tebou.

Potom se ale zabýváš výlučně mnou, ke mně všechno zaměřuješ způsobem, jaký je mi přiměřený. V prvním případě protřebuješ nějaký postup. V tom druhém se můžeš prostě nejkratším způsobem a snadno ubírat k cíli.

Obě stránky tohoto tvého vnitřního chodu jsou dobré, potřebné a užitečné. První bere ohled spíše na tvé vnitřní možnosti, které můžeš vhodnou úpravou a seřízením zvětšovat. Jak? Předně se hled' usebrat, abys měl všechno potřebné s sebou, protože se pro nic nemůžeš vracet do místa startu, a všechno zbytečné, abys nechal doma, protože bys to musel cestou odhazovat a už by ses s tím nemusel nikdy shledat! Stěží spočítáš všechny příručky ohledně vyjmenování toho, co všechno s sebou potřebuješ, a co všechno máš předem odložit, jak máš nechat všechny vedlejší záležitosti běžet mimo, když se zabýváš svým nejlepším vnitřním chodem, vnitřní modlitbou. Jedině tak nastartuješ nejlepším chodem. Zdá se ti, že nesvedeš takový vnitřní úklid? Tak si připomeň cíl svého snažení, který je nejen někde na odlehlém místě, ale už zde a nyní, a ty tím cílem žiješ, jsi tu a pohybuješ se tu kvůli němu a v něm. Tahle všudypřítomnost cíle, který je ti na dosah ruky, ale nemusíš ho bez přípravy dosáhnout, tě povzbuzuje k důsledné přípravě.

Dále se soustřeď na nějaký předmět či myšlenku! Tím nastartuješ vnitřní chod. Nemůžeš si vybrat, jakou směsí nastartuješ vnitřní chod? Tu nejlepší náplň ti k tomu dodá opravdový, den co den prožívaný stav tvého duše. Vracíš se z toulek světem, po bloudění temnotou a stíny? Nech se unést látkou milosrdenství toho, kdo tě stále s láskou čeká v otcovském domě! Zastavuješ ses v tom únavném podléhání nabídkám těla a světa, aby ses z toho kolotoče vzpamatoval a zatoužil vybědnout z té šílené jízdy? Přijmi jako výchozí látku mou spravedlnost, s níž vydávám sám sebe ve tvém těle a kvůli tobě na smrt! Sleduj Kalvárii, peklo, padlé anděly! Strhuje tě některá chyba stále znovu z přímé dráhy? Uvažuj o mých opačných znamenitých vlastnostech! Takový jsem, který jsem, a tak to dopadá s tebou, kterého zvu k vrcholnému výkonu. Buď dokonalý, jako jsem dokonalý tvůj věčný Otec! Tahle dokonalost je zde připravena pro tebe a očekává tvou příznivou odpověď. Nato se ti samovolně dostavuje dobrý nápad: "A co mi brání v cestě vzhůru?" Jsou to podmínky v tobě, jako zlá vůle, skrytá závislost, nedostatek síly? Jak proti tomu zabojuješ? Ruší tě něco v okolí? Zkus to dá omezit a postupně odstranit! Dosáhni nad tím vlády!

Přítom se spolehni na svou pevnou vůli, ale také na mne, a vyprošuj si mou pomoc! Důvěrně si ode mne vyprošuj sílu, mou přízeň, vyšší nadání, moje vedení! Takový vnitřní chod, nastartovaný různými úkony ctností přirozeně vrcholí úkonem důvěry. Chceš dosáhnout vrcholného cíle? Doufej, že to půjde! S novou nadějí se nanovo rozhoduj!

Konečně se rozjíždíš. Vzhůru od chodu naprázdno k chodu s plnou zátěží. Usiluješ o soulad mezi vnitřním slovem a měnicími se okolními podmínkami, které musíš brát v úvahu, máš-li se blížít k cíli. To chce stále nové a nové rozhodování podle poznávané pravdy. Není to nic složitého. Jenom zasáhni nejkratším, uváženým, ale pohotovým a nejvíce účinným způsobem! Je moudré, že chceš napravit celý svůj vnitřní chod, pokud ochabuje nebo se ubírá scestně, a všestranně ho zdokonalit, ale jedno po druhém. Upni se svým předsevzetím na svou hlavní chybu, hlavní nedostatek, uvolňující ostatní chyby. Sotva zdoláš hlavní, otevírá se ti cesta ke zvládnutí ostatních. Nebojuj s chobotnicí ničením jednoho chapadla po druhém. Míř na nervové ústředí! Jejím zásahem ochromíš celou obludu. A

při dalším chodu začínej s výsledkem svého snažení ohledně tohoto předsevzetí. Počínej si přitom krok za krokem, aniž bys některý opomenul nebo se snažil o více z nich naráz.

Když udržíš volný vnitřní chod, tak to neznamena, že si oddechneš a že si řekneš: Konečně se mohu rozběhnout po svém. To, čeho dosahuješ vyrovnaným vnitřním chodem naprázdno, neodkládej jako bezcenné, sotvaže tě potká něco milého. Teď už zůstaň u řízení, aby ses blížil cíli každým dalším krokem.

Druhý úkon tvého styku s cílovou skutečností a současně způsob tvého vnitřního chodu vzhůru k cíli se děje přebýváním a setráváním v mém příbytku. Jeden ti osobně všude vnáší vypjaté úsilí tvého vnitřního chodu a organizaci účastníků s pozeňnaným zázemím zásob pohonných látek a náhradních dílců, druhý ti zajišťuje spočinutí v cílové rovině, která je současně startovací, pokojným setráváním a nejlepším chodem v cíli. Je to prosté spočinutí v cíli, který vlastně nikdy neopouštíš, protože je totožný se startem.

Příznivci toho či onoho způsobu někdy vzájemně soupeří. Snaží se dokázat jedinečnost a výlučnost svého vlastního způsobu dosahování cílem vyrovnaným a pokojným vnitřním chodem. Napětí mezi oběma způsoby nejlepšího vnitřního chodu není na závadu. Oba způsoby vynášejí k dokonalosti řady velkých, opravdu hrdinských postav. Nemusíš stavět proti sobě vnitřní chod, který rozbíhá kvůli dosažení cíle, a vnitřní vyrovnaný chod, který je odrazem vnitřních souvislostí v cíli. Takové vzájemné napětí je plodné. Obojí je žádoucí a přínosné. Počínej si čas od času obojím způsobem, chvíli jedním, jindy druhým, ale nepřehlížej jedno kvůli druhému.

Žádný z těch dvou způsobů neber jako teorii! Nechoň se za skvělými myšlenkami! Vykroč prostinkou cestou svaté Terezičky, a s veškerou skromností hled' do cíle, který se ti osobně blíží, čím víc o jeho dosažení usiluješ, protože se k tobě sklání. Tak se při svém vyrovnaném vnitřním chodu neomezuj na prosté poznání, že pohon volně jede, ale zkus ho i při vyšších otáčkách, při zátěži, při stoupání do vrchu, jak se chová při řazení různých převodových stupňů, a zda se dá řídit, usměrňovat, ale podle potřeby i zabrzdit. Nestačí vědět o tom, kdo tě osobně očekává v cíli, ani o nich jen rozumně přemítat. Zkus podle toho také cítit, toužit, snít, mluvit, ale podle potřeby o tom také pomlčet! Snaž se podle toho uspořádat chod uvnitř i navenek, jednat i trpět. Jedině tak se díky nastartovanému chodu můžeš také sám svést a dosáhnout cíle. *B.*

++

+

Sděl pravdu, ale oklikou -
tak dojdeš bez chyby.

Pravda je příliš zářivá
na naše záliby.

Tak jako děti chápou blesk,
když se jim vysvětlí,
pravda se zvola roztřpytí -
či všechny oslepí.

Ed

++

+

Dvakrát tolik jsem ztratila
a dostala to zem.

A dvakrát jako žebrák
jsem stála před Bohem

Dvakrát jeho anděl
doplnil můj sklad.
Lupič, bankéř - otec,
pošle tentokrát?
Ed

++

+

Dopisy patronů Evropy - Sv.Cyrila a Metoděje

5.července

Milé dítě!

Pokoj s Tebou! Přinášíme Ti pokoj od našeho Pána. Tak už se neboj! Ten pokoj Ti nikdo nemůže vzít. My, bratři ze Soluně se o to přičiníme. Hlavu vzhůru! Nejsi tak docela nikdo uprostřed nepřátelského světa. Ať se svět tváří sebevíc povýšeně, ve skutečnosti na Tobě visí jako na své velké naději. Inu, máš něco, co svět naléhavě potřebuje a nemá. Dost možná, že ani nevíš, co co vlastně máš. Přesto máš před sebou velkou příležitost. I když se třeba potácíš jako ve tmách, až kulháš na obě nohy, takže se jednou nakláníš na Východ, a podruhé na Západ, není to s Tebou tak špatné. Máš doma světlo, které máš buď omylem nebo z pohodlnosti schované, zatímco máš svítit sobě i ostatním, aby každý kráčel po rovných cestách a nezabloudil. Zbývá Ti jen to světlo najít a posvítit.

Neseme Ti radostnou zvěst našeho Pána, a přinášíme Ti ji ve Tvé rodné řeči, abys mohl od srdce hlaholit andělským zpěvem chválu našemu Pánu. Jako trvalý odkaz Ti zanecháváme Boží Slovo. Okolnost, že Ti předáváme Boží Slovo ve Tvé rodné řeči, je za našich časů průkopnické, ale dnes už tím nikoho neohromíš. Každý národ má Písmo svaté v mateřtině. Co je tedy to tajemné, čím máš oslovit svět, který si to bez Tebe opatřit nemůže? Odpověď leží ve Tvém srdci. A my stojíme u zrodu jedinečného slovanského založení Tvého srdce. Jako je dítě v zásadě utvořeno v útlém věku života, kdežto jeho školské vzdělání mu přináší jen podružné vlastnosti, tak se Tvé slovanské založení utváří za našeho dvacetiletého působení na Velké Moravě. Tehdy Ti vštěpujeme Boží Slovo, a to tím způsobem, že Ti přinášíme srdce na dlani.

Přitom naše působení v srdci Evropy klade základy třetí kulturní oblasti. Ta prvá je latinská, druhá řecká a třetí slovanská. Díky Bohu a působení nás obou slovanských apoštolů se Tvoji předkové připojují ke kulturním národům Evropy, kteří přijímají radostnou zvěst rodnou řečí a radostně hlaholí Bohu svou odpověď. Přinášejí však ostatnímu kulturnímu světu něco nového. Křesťanský Řím latinský přináší lidstvu ideu práva a právních zařízení. Další Řím byzantský přináší pojetí helénské moudrosti a vzdělanosti. Třetí Řím slovanský to vše oplodňuje svým objímavým srdcem. Bez této všeobjímavé lásky slovanské by všechny ty vynikající právní zařízení zůstaly jen chladným úřadem, a také vzdělanost zůstala jen mrtvou literou a moudrost a rozjímání v ústraní by uvázly v neplodeném mudrování.

Už od začátku mně, Konstantinovi, i mému bratru Metodějovi, zkrátka nám oběma, Bůh odhaluje, koho má kulturní lidstvo ve Slovanech. Bereme si k srdci listy apoštola Pavla Soluňským. V těch listech víc než kdekoli jinde dává apoštol národů zvláště najevo něžnou otcovskou lásku. A my Solunští Bratři si tato Pavlova slova bereme obzvlášť jako adresovaná nám. Snažíme se Ti zosobnit celý ten Pavlův odkaz objímavé lásky a chápavého srdce jako daru Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. S takovým srdcem na dlani přicházíme na Velkou Moravu Díky tomu se osvíceně utváří pohostinná, mírná povaha

Slovani s jejich širokým, objímavým srdcem. Takové je duchovní zrození a utlý věk slovanských národů.

Do toho se Ti vzápětí vměšují jakési potíže. To kvůli tomu, že naše poselství je násilím zvenčí rušeno. Duch světa se to pokouší úplně přervat. To se Ti nadlouho vrývá jako stín Tvé národní povahy. Máš skvělou nástupní energii k vznešenému dílu. Pak Ti ale schází vytrvalost, zejména ve společných dílech. Nepřátelé Tě kvůli tomu pomlouvají, že prý si neumíš vládnout.

Co podnikneš s naším odkazem? Co jsi ochoten pro to podstoupit? Nová, sjednocená Evropa, ale i celý kulturní svět naléhavě potřebuje předání tohoto dědictví Otců. Nepotřebuje to učeně, protože Písmo svaté má v rodných jazycích ve svých knihovnách. Potřebuje to předané od srdce k srdci. Dnešní lidé, zejména mladí lidé, přijmou jen takové předání, jaké zosobňuje apoštol Jan, miláček Páně. Vzdělává své srdce přímo na Srdci Páně. To je to předání Božího Slova, jaké se nedá opatřit ani za všechny peníze světa. A Ty jsi tak založen ve svém srdci. Odtud plyne Tvůj velký závazek Evropě a celému lidstvu. Předej Boží Slovo sdílením od srdce k srdci, aby radostné zvěsti Nového zákona nebylo nic na srdečnosti a radostnosti, nýbrž aby s každým dalším předáním a sdílením rostl jeho radostný náboj!

Dneska se obracíš k okolnímu světu hlavně politicky, hospodářsky a právně. Budoucnost Tvého pokusu o spojenou Evropu vychází příznivě všude tam, kde se duchovním pojítkem stává dobrovolně přijatá radostná zvěst našeho Pána o Božím království, jak je podává v neporušené podobě obecná Církev svatá. A Ty, jako Slovan, máš k tomu co říci. To nejen proto, že máš někde vykopávky Velké Moravy, ani jen kvůli tomu, že máš v knihovně Panonské legendy, nýbrž kvůli jedinečnosti duchovně mravního založení jádra Tvé bytosti, totiž jako osobního zástupce toho všeobjímavého laskavého, odpouštějícího Srdce Ježíšova.

Jak na to půjdeš? Co s tím uděláš pro splnění svého jedinečného slovanského poselství?

Nestarej se tolik o to, co máš mluvit a dělat! Bůh je Ti stále nablízku a dá se čistému srdci poznat. Tak svému věrnému vkládá do úst pravá slova a vede Tě k pravým skutkům. Usiluj napřed Boží království ve svém srdci a pak i kolem sebe, než hospodářský blahobyt a politické a správní vymoženosti, a všechno ostatní Ti bude přidáno.

Přimlouváme se za Tebe v srdci Evropy u našeho Pána.

Tvoji Otcové ze Soluně

++

+

Básníci rozžehnou
a odejdou.

V knotech, jež zapálí,
je-li skryt zdroj

svěží jak ve sluncích,
pak čočka - čas
vždy dále rozšíří
světelný pás.

Ed.

++

+

Dopis sv. Benedikta

11. července

Milá duše!

Říkají mi patriarcha Západu, patron kulturní Evropy. To hlavní u mě je řehole čili regule neboli pravidlo dokonalého života. Toužím po dokonalosti stranou od ruchu a shonu světa. Až dosud se každý, kdo usiluje o dokonalost, řídí řeholí sv.Bazila. Přicházím s něčím novým. Je to škola Boží služby. Je to návod, jak objevovat ve všem Boha a sloužit mu, předně modlitbou, ve které Boha chválím a pak prací. Jde mi o spojení života vnitřního s životem, projevujícím se navenek. Hlavní je přitom pořadí: napřed modlitba, potom práce. Dále přijímám za své, že se Bohu zaslibuji čistotou, chudobou a poslušností, a tak žiji spolu s dalšími bratry, kteří usilují o totéž. Toto pak přebírají pozdější řehole.

Kdo dbá na tyto požadavky duch.života, u toho řeholní život kvete. Kdo tyto požadavky odkládá pod různými záminkami, u toho řeholní život vadne. Tak i v současné Evropě, poznamenané tolik činnostmi, projevujícími se politicky, státoprávně, politicky, hospodářsky, a jinak, je znát velká potřeba tohoto života, který upřednostňuje modlitbu před činností. Pokus se obnovit rozbité kláštery v duchu evangelia! Vrať se k duchovním kořenům Evropy! Evangelium jako radostná zvěst Páně se doposud Evropy dotýká jen málo, a okrajově. Je třeba obnova v duchu evangelia, a tedy návrat ke kořenům. Duch radostné zvěsti je zatím něco, co se Tě svou radostí zatím ještě málo dotklo. Přistoupilo se k nějakým vnějším změnám v obřadech, ale chybí vnitřní, duch.změna. Je třeba napřed zvnitřnění a promodlení radostné zvěsti NZ, aby se stala Tvou životní zkušeností, a pak podle toho pracovat a jednat navenek.

Duch povolává stále nové horlivce pro Krista a Marii, aby je následovali. Navaž na dosadní dějiny benediktinského řádu, ale říd' se světly a ne stíny! Když chceš obnovit řád v jeho původním duchu, nedívej se kolem sebe, nýbrž zajed' k původním kořenům a zdrojům. Zavolej ke mně, a pomohu Ti!

Tvůj Benedikt

++ +

Ti, kdo jsou v hrobě už velmi dlouho
ti, kdo tam přišli dnes,
zhynuli stejně z naší praxe.
Smrt je ta druhá z cest.

Krok odvážných ji nevyzkoušel -
je to ten skvělý čin.
jejž jednou provést ničí sílu
jej jednou vyličít.
Ed.

++ +

Dopis sv.Brigrity

23.července

Milá dušičko!

Už v mládí mě hluboce oslovuje náš Umučený Pán prostřednictvím kázání dominikána Erlandsona. Už tehdy se mi dostává vidění zmučeného Krista. Ptám se ho: Kdo ti to udělal? A slyším jeho odpověď: Je mnoho těch, kdo si neváží mé lásky k lidem.

Spolu s jedním knížetem přijímáme svátost manželství. A Bůh nám žehná. Stávám se matkou osmi dětí. Potom však můj manžel odchází na věčnost a všechny naše děti dospívají. Zříkám se knížecího stavu a panských výsad a

Jdu do kláštera. Zakládám dva kláštery.

Nato odcházím do Říma. Moje dcera Ketařina mě tam následuje. Zakládám tam pohostinný dům pro švédské poutníky, putující do Říma. Přičiňuji se o překonání některých zlořádů v Církvi, která tehdy trpí dvojpapežstvím. Cítím, jak takovým svévolným počínáním hříšníci přímo trhají nesešivaný oděv Páně.

V pokročilém věku se vydávám na pouť do Jeruzaléma, abych spatřila místo utrpení Páně. Po návratu shledávám poměry v Církvi velmi neutěšené. Jen slova knihy Kazatel o marnostech lidského života mě povzbuzují.

Chci začít s nápravou strašných poměrů v Církvi sama u sebe. Jak? Panna Maria mi vnuká prostředky duchovního boje.

Zřekni se kritických soudů! Potlač ukvapené úsudky mlčením! Zdrž se ukvapeného jednání!

Vidění, které se mi pak dostává, a já to uchovávám ve svém srdci, zůstají po mně jen v poznámkách. Po smrti a pozdějším svatořečení jsou sestaveny do souboru osmi knih, známém jako Zjevení svaté Brigity. Zavolej ke mně, a přimluví se za Tebe i za celou Evropu!

Tvoje Brigita

++

+

Budoucnost nemluví
a neužívá gest -
té řeči němých - k sdělení
byť slůvka, co v ní jest.

Uzrálou novinku
vtělí hned do faktu,
maříc tak odpor, únik,
či možnost odkladu.

Bez citu pro něčí
blaho či záhubu,
má jeden úkol - vykonat
telegram osudu
Ed.

++

+

Jeřabina

Jeřabina - před velkou bouří
V zahradě s jinými stromy
Co se mi může stát?
Ten zázrak se vždy odehrál
Na podzim jeřabiny odevzdám...

Myslí si - mé plody
Malá slunce do oranž
V moři zelenavých výkřiků
Při milování se líbí větru

Vše tentokrát vítr
Nepřišel si hrát
Ale zlámal jeřabinu

Srazil jí vaz

Zlomená jeřabina
Kořeny zůstaly
Zdravá síla

Den po dni
Pokorně znovu roste kmen
Slunce a větru ptá se
Tak ten kdo
Pozdě Bohem nalezen díky
Říká že jsem byl rozlomen
Kořen můj jsi ty
Buď i můj kmen
I déšť i vítr sesílej

Na podzim
Až zima smrti zavolá mě
Plody mé si vem
Eva Lopourová

++ +

Na staveništi Evropy (2)

Jako každý i ty jsi dnes plný očekávání. Je doba velkých změn ve tvém okolí. Co si počneš, když víš, že ti, kdo tě jednou prodali nacistům, podruhé komunistům, tě příště ochotně prodají třeba i marťanům? Zmůžeš dost. Jak? Připrav se na to nejen trpným čekáním, ale duchovním růstem. O co se opřeš? V Bohu, v Církvi, v rodině, v řádu hledej ztracenou kulturní návaznost!

Boží výzva a služba Církve: Bůh trvá na svém odvěkém záměru, třebaže ty - zmatený duchem světa a v zajetí svého sobectví a pýchy - špatně užíváš svobody, která je ti dána, abys miloval dobro a usiloval o ně. Třebaže místo láskyplné odpovědi na Boží Lásku spíše Bohu odporuješ jako soupeř, přesto Bůh vytrvává v lásce.

Bůh je bohatý v milosrdenství (Ef2,4). Je to Otec, o němž se vykládá v podobenství o marnotratném synovi a nikomu ze svých dětí nestraní ani neuzavírá své srdce. Čeká na tebe, ale nevnučuje se ti. Jen vyzývavě otevírá dveře otcovského domu, abys trefil k otcovskému stolu, abys tam spolu s ostatními slavil odpuštění a smíření.

Toto božské předsevzetí se uskutečňuje a zjevuje vykupitelskou činností Ježíše Krista: Boží Slovo se stává tvým, lidským tělem a přebývalo u tebe a mezi lidmi. Vstupuje do běhu tvých záležitostí, do chodu tvých věcí ve světě, bere je na sebe a v sobě je sjednocuje (Ef1, 10). Zjevuje ti, že Bůh je láska a že ti dává nové přikázání lásky (Jan 13,34).

Právě ty jsi povolán uprostřed Církve a s ní pokračovat v hlásání zvěsti o usmíření, kterou ti přináší Kristus. Církev vyzývá: Smiřte se s Bohem! (2Kor 5,20)

Když uposlehněš této výzvy, stáváš se účastníkem na smíření a přesvědčuješ se o pravdě, že Kristus je tvůj pokoj - ruší příčinu nepřátelství a usmiřuje tebe i ostatní s Bohem v jednom těle (Ef 2,14-16).

Tvým úkolem v Církvi je zosobňovat a nechávat na sobě samém jasně vynikat toto usmíření a představovat svátost ve světě. Právě ty jsi v církvi a s ní svátostí, tj. znamením a nástrojem usmíření v mnoha směrech, jejichž účinnost je ovšem různá:

1) Jsi v Církvi a spolu s Církví svátostí tím, že existuješ jako vnitřně usmířený se svým křížem, jako usmířený se svým okolím - s ostatními lidmi a Božími tvory, a tak ve světě dosvědčuješ a představuješ dílo Ježíše Krista.

2) Právě ty jsi v Církvi a s ní svátostí pro službu, kterou konáš, totiž jako strážce a vykladač Písma sv., které je radostným poselstvím usmíření. Tak z pokolení na pokolení odhaluj Boží záměr plný lásky a každému ukazuj cesty všeobecného usmíření v Ježíši Kristu!

3) Zvláště ty mezi mnohými v církvi a s ní zosobňuj svátost pro sedmero svátostí, z nichž každá svým vlastním způsobem buduje vykoupené lidstvo!

Tvé usmiřující poslání v Církvi a s ní je vlastní celé Církve.

1) První cestou této spásonosné činnosti je cesta modlitby. Naše společná panenská Máti, Maria, Matka Kristova a Matka tebe uprostřed ostatních věrných Božích dětí, ba i spolu se svatými kteří už naplnili svou pozemskou pout' a dosáhli Boží slávy, podporují právě tebe, kdo putuješ tímto světem.

2) Další cestou je tvé korunní svědectví. Máš povolání k hlásání. Právě ty v Církvi a s ní nepřestávej lidem nabízet usmíření a odhalovat špatnost hříchu! To je tvůj prorocký úkol v Církvi v dnešním světě!

3) Další cesta je tvé pastorační působení uprostřed Církve a s ní. Snaž se přivést všechny zbloudilé zpět na cestu k Otci, k otcovskému stolu, ve společenství celého Božího lidu!

4) Konečně je cesta tvého svědectví. Není halasná a okázalá, nýbrž spíše mlčenlivá. Pochází z dvojího hlediska: z tvého vědomí, že v jednotě s Církví jsi právě tak na cestě svatosti jako Církev sama. Dále z toho, aby ses v Církvi dennodenně očišťoval a obnovoval, dokud tě Kristus nepřivede ke slávě bez poskvrny a vrásky, protože kvůli tvým hříchům se tvář Církve jeví méně jasná okolnímu světu.

Tvoje svědectví se neobejde bez dvou vlastností:

1) Snaž se, aby tvé svědectví bylo znamením oné všeobecné lásky, kterou ti Pán Ježíš Kristus zanechává jako dědictví! Tak dokážeš, že náležíš k Jeho království,

2) Dbej na to, aby se tvé svědectví proměňovalo ve stále nové a nové skutky obrácení a usmíření tebe uvnitř Církve i ve vztahu k tvému okolí tak, že odstraníš své spory, nabídneš a přičiníš se o vzájemné odpuštění! Nabídní odpuštění - dostaneš pokoj, mír!

To je cesta ke smíření mezi lidmi a k budování spojené Evropy.

Připrav se na velké věci! Mají se stát zvláště tvým prostřednictvím! Jak? Nejen trpným čekáním, ale duchovním růstem. V Bohu, v Církvi, v rodině, v řádu hledej ztracenou kulturní návaznost!

Láska je větší než vina: Sv.Jan ti vzkazuje: *Řekneš-li, že nemáš hřích, klameš se a není v tobě pravda. Když však uznáš, že se dopouštíš hříchů, on ti hříchy odpustí a očistí tě od všeho špatného...* (1Jan1,8) Nezbytný počátek tvého návratu k Bohu spočívá v poznání vlastního hříchu, ale také ve tvém uznání, že ty jsi ten hříšník, odpovědný za hřích, schopný dalšího hříchu a náchylný ke hříchu. Ježíš klade do úst a srdce marnotratného syna tato význačná slova: *Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě.* (Lk15,21) TEDY: podmínkou tvého smíření s Bohem je

odklon od spáchaného hříchu a úkon pokání: lituj hříchu a dej lítost najevo. Tak nastupuješ cestu zpět k Otci.

Ve stávajících podmínkách tebe jako hříšníka (kdy nemůže dojít k obrácení bez uznání vlastního hříchu) se služba smíření, která se ti nabízí v Církvi, spojuje s tvým záměrem skutečného pokání, tj. s úmyslem vrátit se k poznání sebe sama, k oddelení se od zla, k **OBNOVENÍ PŘÁTELSTVÍ s BOHEM**, k vnitřní obnově, k novému obratu v Církvi a s Církví.

K tomu, aby ses podílel jaksepatří na této službě, rozlišuj osvíceným zrakem víry **TO, co je DŮSLEDKEM** tvého hříchu od toho, co je PŘÍČINOU tvého hříchu! To se týká jednak tvého nitra, jednak tvého okolí, kde žiješ. Přitom nabývá na závažnosti biblické vypravování o Babylonu a jeho věži - Sputnik, hledání života na Marsu. Kdo se oddává dílu, které má být znamením a zárukou sjednocení lidí na zemi, je pak víc než kdy dříve ztracen, rozptýlen a zmaten.

PROČ ztroskotává takový záměr pyšně rozmáchnutý vzhůru? Protože se nadarmo namáhají technici a vynálezci, když lidé činí znamením a zárukou vytouženého sjednocení národů pouze dílo svých rukou a svého rozumu, a přitom zapomínají na Boha či dokonce se o to snaží proti Bohu. Úpadek současného lidstva spočívá v jeho babylonské povaze.

Tajemství tvé viny: Hřích je úkon tebe jako svobodného tvora, avšak ve všem lidském působí příčiny, jejichž vlivem se to vše úchylné umísťuje za hranice lidského, kde se svědomí a vůle člověka dotýká těch temných sil, které podle sv.Pavla hýbou světem, takže mu jakoby vládnu (Ř7,7-25).

Z biblického vypravování o babylonské věži (pyšně se tyčící proti nebi jako nadutě rozmáchnutý kosmický program) můžeš sledovat, co je důležité k pochopení hříchu: lidé chtějí vybudovat něco, co by je spojilo vjedno a posílilo vlastními silami, bez Boha, ba i proti Bohu. Vyloučení Boha je dávný hřích, který na sebe bere různé podoby.

1) Hřích je vždy tvůj osobní úkon. Je tvým svobodným úkonem, třebaže se ve výsledném projevu jeví jako úkon nějakého společném celku, ve kterém se pak vezeš jaksí proti své vůli. To je tím, že každý, kdo se dopustí hříchu, se posléze od tohoto hříchu a jeho důsledků odtáhne, a tváří se, že on nic, a že to všechno se ho původně vůbec netýká. Ve skutečnosti to vždy vyjadřuje tvůj výslovný nebo mlčenlivý souhlas, že dáváš něčemu podporu, něco upřednostňuješ víc nebo méně. Jako tvůj úkon jednotlivce má hřích první a nejhorší účinky přímo v tobě, hříšníkovi. Mluvit o společenském hříchu, o kolektivní vině, o záporných neosobních silách mimo tebe vyžaduje uznat, že tvůj hřích má svůj dopad na tvé okolí a zanechává v okolí stopy, které se zdánlivě odpoutávají od tebe, kdo jsi jejich původcem. Ty se k nim totiž nepřiznáváš a popíráš svou odpovědnost za ně.

2) Některý hřích však jakoby útočí už pro svůj předmět přímo na bližního. Takový hřích se nazývá společenským. Společenský je každý hřích proti právům tvé osobnosti, zejména proti právu na život, nevyjímaje počatý život, který má teprve narodit. - Společenský ráz může nabýt také hřích provinění nebo zanedbání, který pácháš v politice nebo v práci, pokud se navzdory svým možnostem nestaráš řádně o zlepšení společnosti, ale jen o svůj okamžitý prospěch.

3) Další význam společenského hříchu se týká vztahů mezi různými skupinami lidí. Tyto styky nejsou vždy v souladu s Božím záměrem. Bůh chce, aby ve světě vládla spravedlnost. Proto "třídní boj" nebo

"rasová nesnášenlivost" nebo "národní nesnášenlivost" je společenské zlo, ale pokaždé to má původ v tobě. Pokud ne ve tvém vyvyšování se nad jiné, tedy přinejmenším ve tvém zbabělém a falešně poníženém ustupování před takovými špatnostmi. Tyto společenské hříchy jsou vždy důsledkem nahromadění mnoha tvých neodhalených, nevyznaných, neodčiněných osobních hříchů. Za každou sociální příčinou hříchu stojíš vždy ty, osobně odpovědný - hříšník.

Avšak v tajemství hříchu se uplatňuje další hledisko. Týká se závažnosti hříchu. PROČ A DO JAKÉ MÍRY je nějaký hřích těžký - vzhledem k Bohu a s ohledem na své účinky v tobě?

Už ve Starém zákoně se o některém hříchu (modloslužba, uctívání falešných bohů, některé necudnosti proti Bohu a lidské přirozenosti) rozhoduje tak, že jejich původce je vyloučen ze svého lidu. Někdy to znamená odsouzení k smrti. Proti těmto hříchům bývají stavěny jiné, spáchané často z nevědomosti, a ty bývají vyrovnány prostřednictvím obětí.

Pán Ježíš mluví o rouhání proti Duchu, které nebude odpuštěno (Mt 12,31). Rouháním, projevujícím se různými způsoby, hříšník zatvrzele odmítá obrátit se k lásce milosrdného Otce.

Sv.Jan pojednává o hříchu, který vede k smrti, a o jiném hříchu, který k smrti nevede. Jde tu o smrt duchovní, tedy o ztrátu věčného života, neboli odmítnutí poznaného Otce a Syna, odmítnutí jejich lásky a společenství s nimi (1Jan5,16, Jan17,3) Tímto rozlišením pojmu objasňuje Jan podstatu hříchu - završení Boha (odpad, modloslužba), tj.odmítání víry ve zjevenou pravdu a ponižování Boha na úroveň tvorů.

Tak i pro tebe v Církvi platí rozlišení hříchu smrtelného - těžkého, od hříchu všedního, lehkého, Sv.Tomáš píše, že hřích je porušení řádu, jehož se člověk dopouští. Když vybočuješ hříchem ze stanoveného řádu věcí, až k odvratu od konečného cíle, totiž od Boha, s nímž se máš sjednocovat láskou, tehdy se dopouštíš smrtelného hříchu. Pokud však narušuješ přirozený chod věcí, ale neodracíš se tím od Boha, dopouštíš se všedního. Všední hřích tě nezabavuje posvěcující milosti, neruší přátelství s Bohem, ani věčnou blaženost, kdežto smrtelný hřích má tyto neblahé účinky (STh I,II,72).

Tajemství tvé zbožnosti: Hřích je tajemstvím zla. Třebaže se zdá, že hřích, který vystoupí i z tebe navenek, má jakousi obludnou moc, přesto hřích nemá vedoucí postavení, takže nevíteží. Hřích nemá trvání sám o sobě. Uplatňuje se jenom jako parazit, ulpívající na něčem dobrém. Hřích se staví jako sok proti opravdu účinnému základu, který je tajemstvím tvé zbožnosti. Tajemství tvé zbožnosti je tajemstvím samotného Ježíše Krista. Je to tajemství Vtělení Božího Slova, tajemství tvého vykoupení prostřednictvím Kristovy smrti na kříži, tajemství jeho Zmrtvýchstání a oslavení.

Toto tajemství nekonečné Boží lásky k tobě dosahuje až k nejskrytějším kořenům tvé, lidské nepravosti. Tak může od základu pohnout tvou duši k obrácení, aby ji vykoupilo a umožnilo usmíření.

Avšak toto vykoupení a usmíření se neděje automaticky. Všimni si také druhé stránky tajemství zbožnosti. Na výzvu Boží Lásky k tobě hříšícímu, která tě volá z kříže, nebo i tiše klepe na tvé srdce, svobodně a cílevědomě odpověz z lásky Božího dítěte k Otci nebeskému. Boží láska ve tvém srdci je silnější než tvůj hřích a tvá smrt.

Kromě toho: Jako člověk přirozeně nejsi stvořen pro hřích. Proto nejsi schopen takového hrozného hříchu, jakého se dopouští ďábel,

který stále odporuje: Nebudu sloužit...! - důsledně a stále stejně zatvrzele. Pro omezenost svého života a svých sil postrádáš tuto důslednost. Můžeš zhřešit, i několikrát zhřešit, ale pak zapomeneš na svou lež a řekneš i pravdu, anebo jsi pohnut pohledem na trpící důsledky svých hříchů v okolí a začneš jednat dobročinně. To ovšem neznamená, že bys k nemohl v těžkém hříchu zemřít a tak navěky zkamenět a připravit se navěky o věčnou spásu. Můžeš být náhle překvapen ve svém okamžitém hříchu. Proto usiluj o okamžité vymanění se z hříchu a návrat k Bohu, k řádu, který Bůh vtiskuje i do tvé přirozenosti!

Zlo se samo nešíří. Naopak, hmota pohlcuje zlo, vstřebává zlo, sotvaže přestaneš na tomto zlu ulpívat ve své mysli a svobodnou vůlí, a tak ho přestaneš udržovat a obnovovat.

Proti tomu dobro má už samo od sebe povahu sdílnou. Proto dobro, které předáváš a sdílíš s okolím se sčítá, umocňuje a zvětšuje, a jeho důsledky vykonané z obětavé lásky zůstávají navěky.

Tajemství tvé odpovědi láskou na nekonečnou Boží Lásku je cesta, kterou ti Božské slitování otevírá k usmířenému životu. B.

++ +

K svěcení bolesti,
jak ke svěcení nebe,
je třeba zapřít tělesnost.
Vrcholek nepodlehne

tomu, kdo plahočí
se v půli úbočí -
však tomu, kdo ho dosáhl.
Za vše - se platí vším.
Ed.

++ +

Dopis sv. Terezie Benedikty od Kříže

9. srpna

Milý bratře - Milá sestro!

Když dnes prožíváš den mého vyvýšení na oltář, je to proto, abych se za Vás, budovatele nové sjednocené Evropy mohla přimlouvát. O co jde? Už za mé pozemské pouti se mnozí lidé snaží o sjednocenou Evropu, ale dělají to bez Boha, nebo dokonce proti Bohu, Tak si počíná i Hitler. Když ale buduje ten evropský dům jako zamřížovaný dům strachu, tak se jim to nedaří. Co na tom, že mě ta hrozná mašinérie drtí kvůli tomu, že jako řeholnice patřím celým srdcem Ježíši Kristu?

Z toho vidíš, jak marně se namáhá ten, kdo staví dům, nestaví-li jej Bůh. A Ty, kdo buduješ novou sjednocenou Evropu, nemysli přitom jenom na hmotné zájmy účastníků, protože tím jinak ohrožíš všechny! Bez Boha by ses vydával na tenký led.

Proč jsem patronka, čili nebeská přímluvkyně Evropy?

Hlavně proto, že naléhavě potřebuješ duchovní pomocníky, aby Ti pomáhali. A nejenom až Ti teče do bot, abys mi rychle posílal střelné modlitby. Chceš-li při budování domu nejen celé Evropy, ale každé rodiny soustavnou a účinnou pomoc na nejvyšších místech, tak nás z nejvyšších míst musíš přednostně pozvat domů, a udělat nám ve svém příbytku místo, zkrátka strpět nás u sebe. Koho? Především Pána Ježíše a jeho panenskou

Matku, sv. Benedikta, Cyrila a Metoděje, i mně sestru Terezii Benediktu od Kříže.

Proč zrovna já jsem tak důležitá pro Tebe uprostřed celé sjednocené Evropy? Sama jsem jen prostá žena, ale podle slov Páně, následuji Krista, zapírám se, den co den беру na sebe svůj kříž, až jsem kvůli tomu umučena. Ztrácím život čistě pro Krista, ale právě tím ho naplno nacházím. Naopak ti, kdo myslí, že jsou kdovíjak mocní a silní a mučí mě a zabíjejí, sami se tím připravují o život věčný. Modlím se za německé nacisty, aby jim Bůh odpustil a nepřičítal za vinu mou smrt. Tím se ukazuje, že nikdo nežije sám, a i když se mu zdá, že jsou mu druzí lidé lhostejní a vzdálení, přesto jste si všichni tak vzdálení, asi jako prsty na jedné ruce - všechny jsou poháněny z jedné Hlavy, a vyživovány z jednoho Těla.

Zatímco zlý duch světa organizuje společnost národů podle neblahého rčení "slepý vede chromého", tak Církev v čele se Svatým Otcem staví duchovní pilíře nové společnosti tím, že pro tento účel vyčleňuje zvláštné nebeské pomocníky, kteří se za kulturní povznesení celého díla obzvláště modlí, když se k nám s důvěrou obracíš.

*Tvoje Terezie Benedikta od Kříže
(Edith Steinová)*

++ +

Svěřil se křidlům - opsal kruh -
zaváhal - stoupal zas -
tentokrát váš, než tušila
závist či někdo z nás.

A teď ve vzdušných okruzích
se vznáší jeho loď,
doma v těch vlnách, jako tak
větev, kde spatřil svět.

Ed.
++ +

Zahradník

**Rostlinky čekají
Vyprahlé žízní
Zahradníka zabili
Tělo mezi travami**

**Příroda matka je
Je vaše naděje
Když už vás stvořila
Ať vás i zaleje**

**Ptají se cibule
Ptají se ocúny
Diví se petržel
Diví se jahody
V zahradě rostlinám nová jména dal**

**Cibule ocúny
Petržel jahody
Co nikdo nečekal
Zahradník z mrtvých vstal**

**Jste jenom ideje
Přírodou myšlené
Jste pouze náhodou
Když dešť vás zalije
Budete pod vodou**

**Sklonil se k cibuli
Ty budeš CIBU - EL
Připomínat světu
Je tu Stvořitel**

Eva Lopourová
++ +

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (5)

b) Kostra za oltářem

Zneklidňujícím nálezem však stále zůstával obsah hrobu v kněžišti za oltářem, nalezený Čechmánkem roku 1905 a jím prohlášený za ostatky sv. Metoděje. Proto - jak již řečeno - jej v roce 1950 podrobil Archeologický ústav ČSAV v Praze antropologickému prozkoumání. Stalo se to na žádost dr. Jana Svobody, předsedy Matice svatoklimentské, aby spor o hrob byl vyřešen vědecky. Dr. Chochol z Archeologického ústavu osobně vyzvedl nález na kúru kostela v Osvětimanech, a píše: "*Na první pohled bylo zřejmé, že v bedničce jsou uschovány pozůstatky několika jedinců i několik zvířecích kostí. Jedna z kostí, a to kost holenní, byla převázána provázkem, a byl k ní připojen list se dvěma pečeti, který potvrzují farář J. Brázdil (Podle článku A. Zelníka se ve všech zápisech uvádí jméno Josef Brázdil. Rovněž na náhrobku v Osvětimanech je Brázdil.), c.k. profesor náboženství dr. J. Nevěřil, a učitel J. F. Pavlík, že jde o část nálezu ze dne 15. června 1905. Dále mi dal p. dr. Svoboda kůstku (prstový článek), kterou si ponechal z původního nálezu jako památku. Tyto dvě kosti tedy nepochybně náležejí k původnímu nálezu, a byly proto směrodatné pro určení, které další části k němu patří.*"

Dr. Chochol napočítal celkem 28 kousků kostí. Ukázalo se, že jde o "*zbytky koster nejméně tři jedinců, s největší pravděpodobností však čtyř. K lidským kostem pak byly přimíseny zbytky kostí zvířecích.*"

Zbytky dvou od sebe odlišných lebek byly temné, popelavě šedé až černavé, jsou velmi masivní, silné konstrukce, mají silněji vytvořené primitivní znaky, jako značně vyvinuté nadočnicové oblouky, klenutou část čelní kosti nad nosním kořenem (*glabella*); jsou velmi těžké v poměru k ostatním kostem; zřejmě jsou více fosiliovány, což dokazuje, že byly uloženy v zemi mnohem delší dobu než ostatní, a dostaly se mezi ostatní kosti asi odjinud, podobně jako přimísené zvířecí kosti.

Kdežto ta kostra, k níž patří holenní kost, označená pečeti jako bezpečně patřící k nálezu za oltářem ze dne 15. června 1905, je světlá, až tmavě okrově zbarvená, a zachovalost kostí je přibližně stejného stupně. Její kosti tedy s největší pravděpodobností pocházejí ze stejného období a prostředí, a patří k sobě i morfologicky, podle své tvarové stavby. Vyloučíme-li proto tmavé části lebek, zvířecí kosti a zlomky cizorodých koster, dostaneme neúplné pozůstatky jednoho člověka, který ležel za oltářem na epištolní straně kněžiště. Jeho kosti jsou značně poškozeny, přelámany a otlučeny. Obličejová část lebky byla odtržena rozlámána, některé části chybějí, např. část levé očnice.

"*Podle antropologických znaků na kostře a hlavně na lebce lze soudit, že kostrové pozůstatky náležely jedinci mužského pohlaví, vyššího tělesného vzrůstu (asi 170 cm), dosti robustní tělesné stavby s dobře vyvinutou muskulaturou. Tento muž byl úplně dospělý: téměř dokonale srostlé, zčásti již vymizelé švy na lebce a pokročilé otřetí zvykacích ploch zbývajících zubů v chrupu svědčí o tom, že zemřel asi ve věku kolem 60 let.*"

Opotřebovanost chrupu je charakteristická pro určení, v kterém časovém údobí muž zemřel. Podle analogie lze soudit asi na XIII. - XIV. - XV. století, protože asi tak v tomto období nacházíme u jiných kostech podobné funkční otřetí zubů. Zvlášť podotýkám, že toto časové určení není plně spolehlivé, a že se v tomto bodě musíme spoléhat především na určení podle památek archeologických." (Podtrhuje my.)

"*Na zbytcích koster se s jednou výjimkou nevyskytují žádné abnormality ani stopy chorob, které by se mohly na kostře zachovat. Jedině na zlomku pravé lýtkové kosti je při jejím dolním konci vyhojená fraktura (zlomenina). Kost*

je v tomto místě ztlustělá a jeví stopy přirostlého zkostnatělého šlachovitého úponu. Není možné vyloučit, že postižený i po vyhojení fraktury kulhal, protože jednak při hojení zlomeniny došlo k určitému, i když ne značnějšímu zkrácení lýtkové kosti, částečným posunutím obou zlomených částí proti sobě a srůstu v této poloze, a jednak není vyloučena možnost, že při poranění došlo k porušení inervace nohy. Omezenou pohyblivost pravé nohy mohlo způsobovat i ztlustění kosti v místě srůstu, nebo menší exostosa (kostěný výrůstek) pod ním.

Ke konci bych ještě chtěl uvést některé podrobnosti k charakteristice hlavy. Hlava je krátká, brachycefální (délkošírkový index 83), v poměru k délce vysoká (délkošírkový index 80,3). Čelo je vysoké, dobře klenuté, jako ostatně celá lebka, rovněž tak záhlaví, které se vyznačuje zároveň silnými svalovými úpony, podle nichž je možno soudit na značné vytvoření šijových svalů. Při pohledu shora má lebka oválný, v mezích normy asymetrický obrys.

Obličej je spíše vyšší (posmrtně poněkud deformován); nos dosti význačný... očníce jsou nízké a široké, lícni kosti poněkud vystupující, brada dopředu vysunutá..." (J.Chochol, Informativní posudek o kostrových pozůstatcích z Osvětiman, Cit. dle Hrubý, Tamtéž, s.60-63.)

Když také kostra objevená v roce 1949 "Na Valách" ve Starém Městě, měla vyhojenou zlomeninu lýtkové kosti, pověst o domnělém pádu Metodějově na Krymu při nalezení ostatků, se stala "utkvělou představou". Měli snad Metodějovi žáci "v zásobě" nějakou podobnou kostru na oklamání Wicinga? Nebo jich snad měli dokonce víc? A pokud ano, tedy která je pravá a jak se pozná?

O kostech, které Čechmánek našel na "Klimentku" ve svatýnce a jinde, píše Zelnitius: "Nalezené střepiny, kus vypáleného klenutí z podzemní chodby, pak jedna lebka ze sedmi nalezených kostech, a části zmíněné silné lebky, nalezené po levé straně kostela, uschoval Rob.Čechmánek. Ostatní kosti převzal dp. Josef Brázdil a pochoval je na hřbitově v Osvětimanech." (A.Zelnitius, Svätý Kliment a Hora svätého Klimenta u Osvětiman, Viz: Sb.velehradský, Nová řada, 1948, č.16, s.69),

Tím padla možnost jejich bližšího určení, např. odhadnout dobu, v níž byly pohřbeny. Pokud jde o nález v kněžišti za oltářem, kdyby byly všechny kosti ve schránce (Hrubý, Hr.sv.Klimenta..., s.34, Chochola, Tamtéž.) pocházely z jednoho a téhož hrobu, bylo by stačilo potvrdit, že jde o jeden společný nález. Jestliže však se tvrdí pouze o jedné kosti, že je to "část nálezu ze dne 15.června 1905", vyplývá z toho, že si svědkové byli vědomi toho, že se k vlastnímu nálezu dostaly ještě jiné kosti, ale oni už nedovedly tyto kosti odlišit. Označili proto pouze tu kost, o níž aspoň někdo z nich měl jistotu, že je z hrobu za oltářem. Smíchání kostí mohl udělat sám Čechmánek, který po této stránce asi nebyl dost opatrný (Viz společné pohřbení ostatních koster); anebo se to mohlo stát nedopatřením např. některého z dělníků, který prostě shrnul několik nálezu v jeden a přišlo se na to až pozdě.

Jestliže by světlé kosti mohly být ze XIII.- XV. století (ovšem jenom podle otření zubů), a tmavé zbytky lebek "byly v zemi uloženy mnohem delší dobu", mohly by být tmavé kosti z velkomoravské doby? Nevíme však, zdali tmavé kosti pocházely ze stejného místa jako světlé... Mohly být ze stejné doby jako světlé, ale na místě, kde zásyp působil na kostry zhoubněji, takže se zdají starší. A konečně, Chochol výslovně upozorňuje: "Zvlášť podotýkám, že toto časové určení není plně spolehlivé, a že v tomto bodě musíme spoléhat především na určení podle památek archeologických..." Zdá se konečně, že si Čechmánek a nikdo ostatních nepovšimli stop zlomeniny pravé nohy, a že muž asi kulhal, neboť jinak by se byli jistě odvolávali ve svůj prospěch aspoň na ústní podání, podle něhož si přý

sv. Metoděj při hledání ostatků sv. Klimenta na Krymu zlomil nohu, a pak kulhal... Anebo si už nebyli jisti, zda kost se stopami srůstu po zlomenině patří ke kostře, která ležela za oltářem v kněžišti... A pokud jde o doplňkové svědectví archeologických památek, jímž by se mohlo určit stáří koster, sám Čechmánek, jak jsme řekli - nehledě k jeho vlastním zásahům - doznal, že zříceniny i jejich okolí byly už "*bezpočtukrát prohrabány*". A přesto se pokus o rozluštění archeologického svědectví stal, a to v září a říjnu 1958, a pak r. 1961 a 1962. J.M. Veselý OP (Pokr.)

++

+

Z lásky jsme zvládli vše -
od písmenek a slov
a částí - celý skvělý spis.
Pak kouzlo pohaslo.

Však z očí neznalost
nám hledí do očí,
posvátnější než v dětství.
A s dětskou naivností

chcem druhu vyložit
to, co nám uniká.
Žel, ta moudrost je rozsáhlá
a pravda -složitá.
Ed.

++

+

KDYSI ZA NOCI TESKNÉ

Kdysi za noci teskné
v své touze milostné, již láska zná,
ó štěstí nekonečné,
vyšla jsem nezřena
když nad domem mým vládl klid a tma.

Jista i v noci černé
po tajných schodech maskou chráněna,
ó štěstí nekonečné,
skryta i v noci temné,
když nad domem mým vládl klid a tma.

V noci, jež šťastná byla,
kdy nikdo z lidí nezahlédl mne,
i já nic nespátřila,
protože kroky mé
šly za září, jež uvnitř srdce žhne.

Svit jako slunce jasné
svou září doprovázel mne až tam,
kde v klidu čekal na mne
ten, jehož dobře znám,
v méstech, patřících samotám.

Ó noci, tys mne vedla,
ó noci, sladší nad zrozený den,
ó noci, jež jsi svedla
milenku s milencem
a spoutala je obě navzájem.

Na nadru rozechvělém,
jež pro něho jen ukrývala jsem,
spočinul lehce čelem,
laskáním unaven
a cedrem ovíván jako vějířem.

Když s vánky ze zahrady
mé prsty jeho vlasy laskají,
tu ruce jeho rády
bloudí mi po šíji
a všechny moje smysly vzněcují.

Na sebe zapomínám,
tvář sklonila jsem nad milým,
má duše míří jinam,
starosti opouštím
a odkládám je k lilíím.
Sv.Jan od Kříže

++

+

Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kužely OP: DOPISY

DOPIS DUCHA PRAVDY

Milý hledači Pravdy!

Různé učené hlavy zkoumají pravdy o svaté Panně, uchované ve Slově věčného Otce a podání Církve. Rádi by objasnili obsah těchto pravd. Chtějí lépe poznat jejich význam pro Tvou spásu. To všechno je pěkné. Jenže to nezastiňuje prvenství, které mi, jako Duchu lásky věčného Otce i jeho Syna, přísluší v plánu Tvé víry a bohopocty v souladu s Vyznáním víry.

Odedávna lidé věří, že si přidružují pokornou Pannu z Nazareta, abych jednal způsobem osobním, i když v nedělitelném společenství s oběma dalšími Osobami Nejsvětější Trojice, v díle Tvé spásy. Jsem osobní svrchovaná Láska Otce a Syna. Proto působím velmi mocně a zároveň tak jemně, že Mariina osoba se všemi svými schopnostmi a silami, se dokonale přizpůsobuje úkolům, které jsou jí svěřeny v plánu Vykoupení.

Jsem to já, kdo naplňuji Mariinu duši milostí od prvního okamžiku jejího početí. Ochraňuji ji ode všeho zlého nejvznešenějším způsobem vzhledem k zásluhám Syna Božího a Tvého Bratra. Tak ji činím Neposkvrněnou.

Jsem to já, kdo ji inspiruji, aby souhlasila ve jménu Tebe a celého lidského pokolení s panenským početím Syna našeho věčného Otce. A také jí toto Početí způsobuji. Tak dává život Spasiteli Tebe spolu s celým lidstvem a světem.

Jsem to já, kdo naplňuje Mariinu duši radostí a vděčností, kterou vyjadřuje ve zpěvu Magnificat. Tímto chvalozpěvem se obrácí k našemu Otci.

Vnukám jí také dobrou radu uchovávat věrně ve svém srdci slova a činy, vztahující se k narození a dětství Dítěte Ježíše, kterých se tak důvěrně a s takovou láskou účastní.

Inspiruji ji, aby láskyplně žádala na svém Synu Nejvyššího proměnění vody ve víno na svatbě v Káně galilejské. Tak činí Syn Boží první zázrak a tím probouzí víru svých učedníků.

Podporuji Ježíšovu Matku u paty kříže a vnukám jí tak, jako ve chvíli Zvěstování, aby plnila vůli věčného Otce, který chce, aby byla mateřsky spojena s obětí svého Syna za vykoupení Tebe a celého lidského pokolení.

Naplňuji nezměrnou láskou krvácející Srdce Matky Boží Bolestné, aby přijala z úst svého Syna poslední vůli: její poslání Matky vůči Tobě, Miláčkovi Páně, což podle stálého smýšlení Církve předobrazuje její duchovní mateřství k veškerému lidstvu.

Na perutích nejvroucnější Lásky povznáším Marii k úloze té, která se modlí nejvznešenějším způsobem. Děje se to ve večeradle. Ježíšovi učedníci tam jednomyslně setrvávají i na modlitbách spolu s Matkou Páně. Tak očekávají mne, přislíbeného Synem Nejvyššího.

Konečně uchvacuji Srdce Panny Marie, poutnice na zemi. Vnukám jí touhu po spojení s oslaveným Synem Božím. Tak ji důstojně připravuji na výsadu, který korunuje všechny ostatní, na její Nanebevzetí s tělem a duší.

Její poslání jako té, která je přidružena ke mně, k Synu i k Otci nebeskému v tajemství spásy nekončí slavným Nanebevzetím. Třebaže ji povznáším k radostnému patření na Boží tvář ve třech různých Osobách, pokračuje ve stálé duchovní přítomnosti vzhledem k Tobě a ostatním dětem vykoupení. Stále ji vedu v její vznešené úloze nestvořenou Láskou, neboť jsem duší a svrchovanou hybnou silou celého mystického Těla.

Mariino mateřství trvá v mém vyšším plánu nepřetržitě. Třebaže ji povznáším do nebe, neustává ve svém spasitelném poslání. Svými přímluvami Ti nadále získává dary pro věčnou spásu.

Je spravedlivé, že blahoslavíš naši panenskou Máti Marii spolu se všemi pokoleními. Vzávej ji jako přímluvkyni, pomocnici, záchránkyni a prostřednici. Nemysli si, že tím ubereš něco na důstojnosti a účinnosti jediného prostředníka Krista! Tím neubereš nic na mé důstojnosti a účinnosti, který posvěcuji Hlavu i každý článek mystického Těla Syna věčného Otce.

Činnost Matky Boží pro Tvé blaho nenahrazuje mé všudypřítomné a všeobecné působení, ani s ním nesoupeří, nýbrž je vyprošuje a připravuje. Činí tak přímluvou v souladu s odvěkým plánem věčného Otce, viděném v blaženém patření, ale také přímým vlivem svého příkladu. V Marii máš nejlepší příklad lidské učenlivosti vzhledem k mé inspiraci. Maria ve stálé závislosti na mně Tě přivádí k Ježíšovi, utváří Tě je podle jeho obrazu, vnuká Ti dobré rady, tvoří mezi Ježíšem a Tebou živé pouto lásky.

Tvůj Duch svrchované Pravdy

++

+

MODLITBA K MATCE BOŽÍ

Má Královno jak nebes tak i země,
i nad d'ábly svou mocí vítězíš,
co pokornou svou křesťanku si vem mě,
k svým vyvoleným povznes k sobě blíž,
ač nicotná jsem, světu na obtíž.
Vždyť milost tvá, má paní trpělivá,
vždy větší je, než kdy má vina bývá,
v ráj nesměli by bez ní hříšníci.
To není lež, tot' moje víra živá,
a v této víře žít i zemřít chci.

Já Synu tvému oddávám se němě,
ty řekni mu, ať vin mi sejme kříž,
jak Máří Egyptskou ať pozvedne mě,
či jako Teofila pozved již -
tak stává se, když ty se přimluvíš -
byť zaslíbil se v čertů kouzla lživá.
Hřích takový kéž na mně neulpívá,
má Panno, bez poskvrny nosící
nám svátost, jež se v chrámu s vírou vzývá.
A v této víře žít i zemřít chci.

Jsem chudička a stáří hlodá ve mně,
a neznám nic, ni číst ni psát, však víš.
V mé farnosti je obraz v modlitebně
a na něm ráj co věčných plesů říš,
i ztracence tam hořet v pekle zříš.
To peklo strach, ráj radost do mne vlívá.
Tu radost přej mi, Paní milostivá,
vždyť hříšníku jsi orodovnicí,
když víru má a když ji nezakrývá.
A v této víře žít i zemřít chci.

V tvém čistém těle, Panno dobrotivá,
Je zrozen Král a nesmrtelnost vplývá,
Lék všemocný, jenž naše viny smývá.
Los prokletí sňal zemi hřešící,
Obětí mladost svou vzdal v muka živá
Náš Pán on jest, má víra neumdlívá,
a v této víře žít i zemřít chci.

Francois Villon
pro svou matku

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v
Brně. IČ:

70824118. Tel.541218001, 737857272, TISK: OLPRINT, BRNO.
Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu
redakce a autorů. Bank.spojení: ČS Brno - 2024711359/0800,
Konst.symb.8, Var.s.:2004,Název účtu: První sdružení přátel
bl.Hyacinta M.Cormiera OP